

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 449/2020
18.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Маринкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу 2К-50/19 од 16.10.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж.1.бр.78/20 од 25.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Маринкова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу 2К-50/19 од 16.10.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж.1.бр.78/20 од 25.02.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу 2К-50/19 од 16.10.2019. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ. Окривљеној су претходно утврђене појединачне казне затвора за наведена кривична дела у трајању од по 3 месеца, те јој изречена условна осуда и то тако што је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљена у периоду од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљена је обавезана да законском заступнику малолетних оштећених исплати доспеле рате издржавања и то по 4.000,00 динара месечно за период од 26.11.2013. године до 08.02.2019. године у року од 1 године по правноснажности пресуде под претњом опозива условне осуде, као и да убудуће редовно плаћа издржавање. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж.1.бр.78/20 од 25.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и пресуда Основног суда у Алексинцу 2К-50/19 од 16.10.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Владимир Маринков, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће донети ослобађајућу пресуду или „првостепену пресуду укине у целости и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем“.

Врховни касациони суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Бранилац окривљене, у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се исте заснивају на доказу на којем се по закону не могу заснивати. У вези са истакнутом повредом, бранилац наводи да су донете пресуде практично засноване на допису адвоката Владимира Маринкова упућене адвокату Бранимиру Пешићу дана 03.10.2018. године, а да наведени допис адвоката Маринкова не може сам по себи бити доказ на коме се заснива пресуда. По ставу одбране допис од 03.10.2018. године не може се сматрати исправом из члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП, па самим тим не може бити доказ на околност да ли је АА била у могућности да плаћа досуђено издржавање за своју малолетну децу, а никако не може да буде доказ за постојање умишљаја код окривљене.

По налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљене изнетим наводима не оспорава означени доказ нити по форми, нити према начину прибављања, већ оспорава доказну вредност истог, те стога, Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим, будући да је предметни доказ (допис) изведен у току доказног поступка, у свему у складу са Закоником о кривичном поступку.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице које се утврђују у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Имајући у виду наведено, као и чињеницу да га је суд у току доказног поступка ценио као писани доказ у контексту осталих изведених доказа, а при том није само на том доказу засновао своју одлуку, по ставу овог суда, допис адвоката Владимира Маринкова, упућен адвокату Бранимиру Пешићу дана 03.10.2018. године представља исправу која је подобна да се користи у кривичном поступку, а садржина самог дописа која се у конкретном случају оспорава представља чињенично стање које бранилац оспорава полемишући са чињеничним утврђењима нижестепених судова у правноснажним одлукама.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева наводи и повреде закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, а које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу наведених повреда, бранилац наводи да је суд нетачно у пресуди унео садржину одбране АА дате у истрази и поново на главном претресу, да АА никада у својој одбрани није навела да алиментацију није плаћала, јер није имала новца, да је нетачно да је АА признала извршење кривичног дела, пошто је АА рекла да је тачно да није плаћала издржавање, али не и да је извршила кривично дело које јој је стављено на терет, да у кривичном поступку ни у једном моменту није оспорено да ББ није омогућио АА да плаћа издржавање. Такође се наводи да је прво морало да се цени да ли је окривљеној било омогућено да своју обавезу издржавања врши, пре него што би се уопште ценила финансијска могућност окривљене АА, односно да је суд могао да се бави питањем њеног финансијског стања и да ли је она финансијски била у могућности да плаћа издржавање, чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (повреда закона из члана 440. ЗКП), у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном, преко браниоца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Маринкова, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одбио у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.